

Mai mult decît ură, ironie ieftină sau chiar antireligiozitate, deloc ascunsă, majoritatea celor care au însoțit așa zicînd critic sfințirea altarului Catedralei Naționale au produs proba neputinței.

Înainte de toate, este neputința de a vedea lucrurile în perspectiva lor istorică. Nu este suficient să invoci Evul Mediu pentru a avea impresia că știi cum te poziționezi în timp. Dimpotrivă. Pentru a nu știu cîta oară, trimiterile la epoca premodernă oferă spectacolul unei grave inculturi, a prostiei agresive și a superiorității false. Or, vederea istorică ne-ar spune mai mult despre ce s-a petrecut acum cîteva zile pe Dealul Arsenalului. Pe scurt: s-a încheiat un secol și, evident, a început un altul. O dinamică istorică, la propriu.

Apoi, este neputința respectării unui proiect comunitar. În afara resurselor publice, Catedrala Națională este zidirea de suflet a milioane de oameni din parohiile românești din țară și diaspora, și nu de azi pe mâine, ci de un deceniu. Faptul că angajamentul acesta consecvent a depășit faza intenției și a devenit realitate, ar trebui salutat, nu caricaturizat. Ca și în cazul celor trei milioane de semnături pentru precizarea definiției familiei, să vedem partea plină, ieșirea din letargia și dezinteresul care macină democrația.

Nu în ultimul rînd, ne confruntăm cu neputința bucuriei. În pragul Centenarului, pe 25 noiembrie s-a împlinit o dorință și a fost onorată o obligație. Dorința unui leagăn liturgic-memorial pentru cei care, de-a lungul secolelor, au murit pentru idealul național, a fost exprimată imediat după Războiul de Independență, reluată după Primul Război Mondial și după căderea comunismului.

S-a mai spus: Biserica majoritară oferă exemplul că putem duce la capăt obligații abandonate, dar nu în întregime uitate. În fine, această neputință reprezintă una dintre cele mai evidente și mai rezistente consecințe ale comunismului. Trei decenii de la căderea lui, încă îi mai inhalăm aerul toxic, coada cometei totalitare fiind la fel de lungă precum dictatura însăși.

Evident, oricărei neputințe îi corespunde o terapie, o șansă de îndreptare. În duhul încreștinării acestor părți de lume de către Sfântul Apostol Andrei, Biserica lui Hristos mizează în continuare pe convertirea inimii și pe forța de înnoire a credinței, care nu se reduce, cum știm, la ziduri.

Radu PREDA